

den høitærede Minister selv ifjor — vistnok mere saae paa de tilsvarende Stillinger ved de store offentlige Bibliotheker. Det forekommer mig, at dette sidste Sammenligningspunkt ligger langt nærmere, og at der derfor kunde være Grund til at holde sig til Satserne fra ifjor, saameget mere som det Maal, der egentlig skulde naas ved denne Lov, nemlig Sammenligningen af alle Arkiverne, desværre kun er naaet i en meget ringe Grad. Den høitærede Minister har ganske vist best dette Dnske med os, men er stødt paa Vanstelligheder fra andre Sider, som han ikke har kunnet overvinde. Det skulde nu ogsaa være mig særdeles kjær, om det kunde lykkes vore Bestræbelser i Forening med hans at rydde disse Vanstelligheder afveien. Maaſte maatte jeg endnu tillade mig at rette den Forespørgsel til den høitærede Minister, om det virkelig skulde være nødvendigt at bibeholde Navnet „Geheimarkivar“. Dette Ord er et Minde fra den Tid, da vi havde tydfstaltende Konger her i Landet, men da vi nu dog ere blevne af med Geheimestatsraadet, maa vi vel ogsaa kunne undvære Geheimarkivaren og give Stillingen det Navn, som jeg for mit Vedkommende synes lyder nok saa smukt, nemlig „Rigsarkivar“. Jeg skal minde om, at baade Sverrig og Norge have en Rigsarkivar, hvorimod jeg ikke tror, at de have nogen Geheimarkivar, og jeg ser ikke, hvorfor vi i denne Henseende skulde være nødsagede til at danne et Dvergangsled til Tydfkland.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet.

Maaſte det maa være mig tilladt med et Par Bemærkninger at besvare de Uttringer, der ere komne frem under denne Sags Forhandling. Jeg tør maaſte gaa den bagvendte Orden og først henvende mig til dem, der talte sidst, da der fra de to ærede sidste Taleres Side er rettet udtryffelige Forespørgsler til mig, som jeg ellers maaſte let kunde glemme. Hvad angaar den Forespørgsel, som den ærede sidste Taler rettede

til mig, om man ikke kunde forandre det nu saalænge tilvante Navn „Geheimarkiv“, vil jeg dertil svare, at dette hører med til de Enkeltheder, som mere passende kunde behandles senere, og som vel ialfald ikke kunne være nogen Hindring for Lovens Vedtagelse. — Med Hensyn til det andet Spørgsmaal om, hvorvidt jeg skulde være tilfands at fremkomme med endnu en Lønningslov, nemlig for de lærde Skoler, maa jeg bestemt udtale, at dette paa ingen Maade er min Afgt. Jeg antager det nemlig for aldeles givet, at den nye Ordning, som er fremkommen ved den om disse Skoler sidst vedtagne Lov, maa prøves i nogen Tid, inden der kan være Tale om, at der fra Ministeriets Side kan gøres noget vel overvejet og begrundet Forslag til, hvorledes Ordningen for Lærerne skal være. Det ærede Medlem fjender tilfulde Lovens Bestemmelser og vil deraf se, at der nødvendigvis maa hengaa et Par Aar, inden der kan være Tale om, at man klart kan se, med hvilke Lærerkrafter den nye Ordning kan tilfredsstilles; allerede nu at fremkomme med et Forslag til en Lønningslov vilde jeg saaledes anse for meget for hastigt. — Med Hensyn til de Uttringer, som vi hørte fra det ærede Medlem heroverfor mig (S. A. Hansen), skal jeg kun bemærke, at det ikke er mig bekendt, om den høitærede Finanzminister er tilfands at fremkomme med et Forslag i den af ham nævnte Retning. Det kan imidlertid gjerne være muligt, og ialfald vil han jo ved det ærede Medlems Uttringer være gjort opmærksom derpaa. — Hvad angaar, at Hensynet til en saadan Lov skulde medføre Forandringer i Affattelsen af § 3 i det foreliggende Lovudkast, er det mig ikke klart, at dette skulde være nødvendigt; jeg tror, at det, selv saaledes som det nu er affattet, vilde blive paavirket af saadanne almindelige Love, hvis de udkom, men skulde det vise sig, at det vilde være forsigtigere at optage en Bestemmelse derom, vil der jo kunne forhandles derom under Sagens videre Gang. — Naar jeg dernæst henvender mig til det ærede Medlem,